

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΑ



Ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἱερα ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2008

Ὁ σταυρικὸς θάνατος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ

Κείμενα:

Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
Δανιὴλ

Στοιχειοθεσία, Διακόσμησης, Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως:
Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρομοῦ Καρέα

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:

Ἡ Σταύρωσις τοῦ Κυρίου,
Πέτρου Βαμπούλη

Σειρά:

«Χριστολογικά» ἀριθμ. 18

Copyright:

Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ.

Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανή

Τηλ.: 210.72.24.123

www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-11-8



ΕΠΙΛΟΔΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.

Ἀρδιστιό 12-16, 116 36 Ἄρδηνα

Τηλ.: 210.921.7512, 210.921.4320 • Fax: 210.923.7003

www.epilodofos.gr • e-mail: info@epilodofos.gr

Ο ΣΤΑΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

του Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ἰμμηττοῦ
Δαυιήλ

«Ὁ σταυρός σου Κύριε ζωὴ καὶ ἀνάστασις
ὑπάρχει τῷ λαῷ σου»
ψάλλει ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας δοξάζουσα τὸν
Σταυρωθέντα Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

Κτὴ συνέχεια παρατίθενται τρία κείμενα γιὰ νὰ μᾶς
βοηθήσουν νὰ κατανοήσουμε τὸ μυστήριο τοῦ σταυ-
ρικοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

α.

Ο ΒΑΡΥΣ ΚΑΙ Ο ΠΙΚΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Οἱ Εὐαγγελιστὲς ἀναφέρουν, ὅτι μετὰ τὴν ἔκδοσι τῆς
ἀποφάσεως μετὰ τὴν ὁποία καταδικάσθηκε ὁ Κύριός μας
Ἰησοῦς Χριστὸς στὴ θανατικὴ ποινὴ τῆς σταυρώσεως, οἱ
στρατιῶτες ποὺ ἐκτελοῦσαν τὴν ἀπόφασιν αὐτὴ «ἐξε-
ρχόμενοι εὗρον ἄνθρωπον Κυρηναῖον ὀνόματι Σίμωνα



τοῦτον ἠγγάρευσαν ἵνα ἄρη τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» (Ματθαίου κζ' 32).

«Καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, ἐρχόμενον ἀπ' ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καὶ Ρούφου, ἵνα ἄρη τὸν σταυρὸν αὐτοῦ» (Μάρκου ιε' 21).

«Καὶ ὡς ἀπήγαγον αὐτόν, ἐπιλαβόμενοι Σίμωνός τινος Κυρηναίου, ἐρχομένου ἀπ' ἀγροῦ, ἐπέθηκαν αὐτῷ τὸν σταυρὸν φέρειν ὀπίσω τοῦ Ἰησοῦ» (Λουκᾶ κγ' 26).



Φαίνεται λοιπόν, ὅτι ὁ Κύριός μας ἀδυνατοῦσε νὰ σηκώσει τὸν σταυρό Του. Αὐτὸ ὀφειλόταν ἀσφαλῶς τόσο στὴν ἐξάντλησι ποὺ εἶχε ὑποστεῖ ἀπὸ τὰ πολλὰ βασανιστήρια καὶ τὴν ὀλονύκτια ταλαιπωρία τῆς ἀνακρίσεώς Του, ὅσο καὶ στὸ βάρος τοῦ σταυροῦ. Σημειώνεται ὅτι ὁ Κύριός μας διήνυσε τὴν ἀπόστασι, ποὺ διανύεται σήμερον σὲ 15', ἀπὸ τὸ Πραιτώριον ὡς τὸν Γολγοθᾶ σὲ τρεῖς ὥρες.

Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦταν βαρὺς ἐπειδὴ ἦταν:

α) Σταυρὸς ὀδύνης

Κατὰ τὴν ἀποστολικὴ μαρτυρία «Αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε καὶ τὰς νόσους ἐβάστασεν» (Ματθαίου η' 17). Στὸ σταυρό Του εἶχαν φορτωθεῖ ὅλες οἱ ἀσθενεῖές μας, ἢ καθε εἶδους κακοπάθεια καὶ ταλαιπωρία μας, οἱ διωγμοί, οἱ ἐξορίες, ἡ προσφυγιά, ἡ παντοειδῆς ἐκμετάλλευσις, ὅλα τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων.

Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προτρῆπει νὰ ἀκολουθοῦμε τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου μας:

«Ὄφειλομεν δὲ ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν» (Πρὸς Ρωμαίους ιε' 1).



«Προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ» (Πρὸς Ρωμαίους ιε΄ 7).

Ὅταν προσλαμβάνουμε, δεχόμενοι τὰ προβλήματα τῶν ἄλλων σὰν νὰ εἶναι δικά μας προβλήματα, τότε δοξάζουμε τὸν Θεό, ὅπως καὶ ὁ Κύριός μας ἐδόξασε τὸν Θεὸ Πατέρα βαστάζοντας τὶς ἁμαρτίες μας.

β) Σταυρὸς ἀδικίας

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἦταν δίκαιος, δὲν παρέβη τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, ποὺ τὶς ἐτήρησε μὲ ἀκρίβεια καὶ ζήλο. Τιμωρήθηκε μὲ θάνατο ἄδικα «*ἀδίκῳ δίκη τοῦ Δικαίου κατακριθέντος*» κατὰ τὴν ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας (Δοξαστικὸ τῶν ἐσπερίων στιχηρῶν τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ). Ὅτι ὁ Κύριος ἐνῶ δὲν ἔπραξε κάτι παράνομο γιὰ νὰ τιμωρηθεῖ, ἀλλὰ ἦταν ἀθῶος καὶ δίκαιος, καὶ παρὰ ταῦτα τιμωρήθηκε ἄδικα, μαρτυροῦν:

◆ Οἱ Ἀπόστολοι

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὡς υἱὸς τῆς βροντῆς, ἐκήρυξε μεγαλόφωνα στὸ εὐαγγέλιό του, ὅτι ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο «*πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας*» (Ἰωάννου α΄ 14).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐξυμνεῖ τὸ ἠθικὸ μεγαλεῖο τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ θυσίασε τὴν ζωὴ Του γιὰ μᾶς «*Τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὄσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κευχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος*» (Πρὸς Ἑβραίους ζ΄ 26).

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐπίσης βεβαιώνει, ὅτι ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστὸς «*ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν*» (Α΄ Πέτρου β΄ 22).

◆ Ἡ σύζυγος τοῦ Ρωμαίου Ἐπιτρόπου στὴν Ἰουδαία Πιλᾶτου ἢ ὅποια διεμήνυσε στὸν Πιλᾶτο ποὺ δίκαιε τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό: «*Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ*



ἐκείνω πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν»
(Ματθαίου κζ' 19).

♦ Ὁ εὐγνώμων ληστής ποὺ ἐπειτίμησε τὸν βλάσφημο ληστή, ποὺ εἰρωνευόταν τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό λέγοντάς του: «Οὐδὲ φοβῆ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε» (Λουκᾶ κγ' 40-41).

γ) Γεμᾶτος φθόνου

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἀναφέρει, ὅτι ὁ Πιλάτος ἐπειδὴ «ἤδει γὰρ ὅτι διὰ φθόνον παρέδωκαν αὐτόν» (Ματθαίου κζ' 18) προσπάθησε νὰ ἀθωώσει τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ἀλλὰ ματαίως.

Βεβαιώνει καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος, ὅτι ὁ Πιλάτος «ἐγίνωσκε γὰρ ὅτι διὰ φθόνον παραδεδώκεισαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς» (Μάρκου ιε' 10).

Οἱ Ἰουδαῖοι κινούμενοι ἀπὸ τυφλὴ ἐμπάθεια καὶ ἀσίγαστο μῖσος κατὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀνέτρεψαν τὴν προσπάθεια τοῦ Πιλάτου καὶ ἀνέλαβαν τὴν εὐθύνη τῆς ἄδικης καταδίκης μὲ μεγάλη προθυμία καταδικασμένοι αὐτοκατάκριτοι.

«Ὁ φθόνος οὐκ οἶδε προτιμᾶν τὸ συμφέρον» συμπεραίνει ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας.

δ) Βρώμικος ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας

Στὴν ἐποχὴ ποὺ ἔζησε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἐπικρατοῦσε ἡ ἀντίληψι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γιὰ ὅσους καταδικάζονταν σὲ θάνατο μὲ σταύρωσι, ὅτι ἦταν καταραμένοι καὶ διατυπώνονταν ὡς ἐξῆς:

«Ἐὰν δὲ γένηται ἐν τινὶ ἁμαρτία κρίμα θανάτου καὶ ἀποθάνῃ καὶ κρεμάσῃτε αὐτὸν ἐπὶ ξύλου, οὐ κοιμηθῆσεται



τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ξύλου, ἀλλὰ ταφῆ θάψετε αὐτὸ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅτι κεκατηραμένος ὑπὸ Θεοῦ πᾶς κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου καὶ οὐ μὴ μιανεῖτε τὴν γῆν, ἣν Κύριος ὁ Θεός σου δίδωσί σοι ἐν κλήρῳ» (Δευτερονομίου κα' 22-23).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὑψηγορεῖ, ὅτι ὁ Θεὸς Πατέρας «τὸν γὰρ μὴ γνόντα ἁμαρτίαν ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (Πρὸς Κορινθίους Β' ε' 21).

Ὁ ἴδιος Ἀπόστολος ἐξηγεῖ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πὸν ἔπεμψε τὸν υἱὸν Του τὸν Μονογενῆ καὶ Ἀγαπητὸ νὰ κατακριθεῖ ὡς ἁμαρτωλὸς ἐνῶ δὲν ἦταν ἁμαρτωλός, καὶ νὰ τιμωρηθεῖ γιὰ μᾶς.

«Τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ νόμου, ἐν ᾧ ἠσθένει διὰ τῆς σαρκός, ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας καὶ περὶ ἁμαρτίας, κατέκρινε τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί» (Πρὸς Ρωμαίους η' 3).

«Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου» (Πρὸς Γαλάτας γ' 13).

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας ἀναφέρει, ὅτι τὸ μαρτύριο καὶ ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦταν συνέπεια τῶν ἁμαρτιῶν μας.

«Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται» (Ἡσαΐου ν' 4).

«Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν· παιδεῖα εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν. τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν» (Ἡσαΐου ν' 5).

«Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτὸν ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν» (Ἡσαΐου ν' 6).

«Ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ



αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον» (Ἡσαΐου ν' 8).

«Διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλοὺς καὶ τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκῦλα, ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἢ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνομίαις ἐλογίσθη καὶ αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη» (Ἡσαΐου ν' 12).

Ὁ Κύριός μας δέχθηκε νὰ ὑποστῆ τὸν ἐξευτελισμὸ Του καὶ τὸ μαρτύριο τῆς θυσίας Του στὸ σταυρὸ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ μᾶς.

Αὐτὰ κηρύττει ἡ Γραφή:

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος «Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε» (Πρὸς Ῥωμαίους ε' 8).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ ἀγωνίζονται χωρὶς νὰ ντρέπονται, ὅπως ἀγωνίσθηκε ὁ Κύριος κατὰ τῆς ἁμαρτίας ποὺ γεννᾷ τὴν φθορά, τὸν θάνατο, τὴν αἰώνια ντροπὴ ἔχοντας ὡς πρότυπό τους τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό:

«Ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνῃς καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν» (Πρὸς Ἑβραίους ιβ' 2).

Ὁ θεηγόρος ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ντράπηκε νὰ σηκώσῃ τὸ σταυρὸ «αἰσχύνῃς καταφρονήσας» (Πρὸς Ἑβραίους ιβ' 2).

Μὲ τὴν θυσία Του ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ἀπάλλαξε ἀπὸ τὶς συνέπειες τῶν παραβάσεων τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ τιμωρήθηκε ὁ ἴδιος ὡς παραβάτης τους ἐνῶ δὲν ἦταν.

«Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κἀτάρα· γέγραπται γάρ· ἐπικατά-



ρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου» (Πρὸς Γαλάτας γ' 13).

Μόνο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶχε αὐτὴ τὴν δύναμι νὰ καταφρονήσει τὴν ντροπὴ ἑνὸς ἐξευτελιστικοῦ θανάτου γιὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν αἰώνια ντροπὴ μας γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας.

ε) Τὸν ἐβάστασε μόνος

Τὸ βράδυ τοῦ ἀποχαιρεισμοῦ ὁ Κύριός μας προφήτευσε λέγοντας στοὺς μαθητές Του, ὅτι σὲ λίγο «ἐμὲ μόνον ἀφήτε καὶ οὐκ εἰμὶ μόνος, ὅτι ὁ πατὴρ μετ' ἐμοῦ ἐστι» (Ἰωάννου ισ' 32).

Ἦδη στὸν προφήτη Ἡσαΐα ἀναγγέλεται, ὅτι μόνος Του ὁ Σωτῆρας μας ἀγωνίσθηκε γιὰ τὴν σωτηρία μας:

«Ἐκ τῶν ἐθνῶν οὐκ ἐστὶν ἀνὴρ μετ' ἐμοῦ» (Ἡσαΐου ξγ' 3).

«Ἐρρύσατο αὐτοὺς ὁ βραχίον μου» (Ἡσαΐου ξγ' 5).

Ἔτσι παρηγορεῖ ὅλους μας, ὅταν μόνονι μας σηκώνουμε τοὺς πολλοὺς σταυροὺς τῶν δοκιμασιῶν τῆς ζωῆς μας.

Ὅπως ὅμως Ἐκεῖνος ἔτσι καὶ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε μόνονι στὶς δοκιμασίες τῆς ζωῆς μας.

Ἄν ὅλοι μᾶς ἐγκαταλείψουν ὁ Θεὸς Πατέρας μας δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψει κατὰ τὴν ὑπόσχεσί Του στὸν λαὸ Του:

«Ἀνδρίζου καὶ ἴσχυε, μὴ φοβοῦ μηδὲ δειλιάσης μηδὲ πτοηθῆς ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, ὅτι Κύριος ὁ Θεός σου ὁ προπορευόμενος μεθ' ὑμῶν ἐν ὑμῖν, οὔτε μὴ σε ἀνή, οὔτε μὴ σε ἐγκαταλίπη. Καὶ ἐκάλεσε Μωυσῆς Ἰησοῦν καὶ εἶπεν αὐτῷ ἔναντι παντὸς Ἰσραήλ. Ἀνδρίζου καὶ ἴσχυε, σὺ γὰρ εἰσελεύση πρὸ προσώπου τοῦ λαοῦ τούτου εἰς τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε Κύριος τοῖς πατράσιν ὑμῶν δοῦναι αὐτοῖς, καὶ σὺ κατακληρονομήσεις αὐτὴν αὐτοῖς. Καὶ Κύριος ὁ συμπορευόμενος μετὰ σοῦ οὐκ ἀνήσει σε, οὐδὲ μὴ σε ἐγκαταλίπη. Μὴ φοβοῦ μηδὲ δειλιά» (Δευτερονομίου λα' 6-8).



«Οὐ μὴ σε ἀνῶ οὐδ' οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω» (Πρὸς Ἑβραίους γ' 5).

Γι' αὐτὸ ὁ προφητάνακτας Δαυὶδ διαπιστώνει:

«Νεώτερος ἐγενόμην καὶ γὰρ ἐγήρασα καὶ οὐκ εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον οὐδὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρτους» (Ψαλμὸς λστ' (λξ) 36,25).



Ἐμεῖς οἱ πιστοὶ δὲν πρέπει νὰ σταυρώνουμε τοὺς ἀδελφούς μας μὲ ἐνέργειες ἢ λόγους μας ποὺ γίνονται σταυρὸς ὀδύνης, φθόνου, λάσπης, ἀδικίας, μοναξιάς γι' αὐτούς.

B.

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΙΚΗΣ ΘΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἑμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὧσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ. Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἐν ὧσιν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ὧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας» (Ἰωάννου ιζ' 19-21).



10

Κτοὺς λόγους αὐτοὺς τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς Του ὁ Κύριός μας ἀναφέρεται στὴν θυσία τῆς ζωῆς Του καὶ στοὺς καρπούς Της.

1. Ἡ Θυσία

Γιὰ τὴν θυσία Του ὁ Κύριος ἐξήγησε στοὺς μαθητές Του ὅτι:

α) Εἶναι ἐκούσια προσφορὰ ποὺ γίνεται κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατέρα:

«Διὰ τοῦτό με ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ, ὅτι ἐγὼ τίθημι τὴν ψυχὴν μου, ἵνα πάλιν λάβω αὐτήν. οὐδεὶς αἶρει αὐτήν ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἐγὼ τίθημι αὐτήν ἀπ' ἑμαυτοῦ· ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι αὐτήν, καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν· ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔλαβον παρὰ τοῦ πατρὸς μου» (Ἰωάννου 17-18).

β) Εἶναι καρπὸς τελείας ἀγάπης κατὰ τὸν λόγο Του:

«Μερίζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰωάννου ιε' 13).

γ) Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης προβάλλει τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ὡς ἐξῆς:

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάννου γ' 14).

Σ' ἓνα περιβάλλον ἔντονων προσωπικῶν διεκδικήσεων καὶ ἀπαιτήσεων μὲ ἐγωϊστικὴ διάθεσι τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου ἀνατρέπει τὶς κατεστημένες ἀντιλήψεις ποὺ ὑπηρετοῦν τὸν ἐγωϊσμό τοῦ ἀνθρώπου καὶ προβάλλει τὴν δύναμι τῆς προσφορᾶς, ὅπως ὁ Κύριός μας διεκήρυξε ὅτι «ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Ματθαίου κ' 28).

2. Οἱ καρποὶ

α) Πρῶτος καρπὸς τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου εἶναι ὁ ἁγιασμός τῶν πιστῶν. Εἶπε:

«Ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι. καθὼς ἐμὲ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, καὶ γὰρ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον· καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ



ἀγιάζω ἑμαυτὸν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὧσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ» (Ἰωάννου ιζ´ 17-19).

Ὁ ἄνθρωπος μολύνθηκε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Γιὰ νὰ καθαρῶσθαι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἕνας καὶ μοναδικὸς τρόπος ὑπάρχει. Εἶναι τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Μὲ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα ὁ ἀπόστολος Παῦλος καταλήγει:

«Πόσω μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαρῶν τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεῖν Θεῷ ζῶντι.» (Πρὸς Ἑβραίους θ´ 14).

Ὁ καθαρῶσμος αὐτὸς εἶναι τέλειος εἰς τρόπον ὥστε: «ὅ τε γὰρ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ἑνὸς πάντες δι´ ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν» (Πρὸς Ἑβραίους β´ 11).

Ἡ θυσία τοῦ Κυρίου μας ἐνῶ προσφέρθηκε ἐφάπαξ κατὰ τὸ «ἐν ᾧ θελήματι ἡγιασμένοι ἐσμὲν διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐφάπαξ» (Πρὸς Ἑβραίους ι´ 10) ἐν τούτοις ἔχει τὴν δύναμι νὰ ἀγιάζει τοὺς πιστοὺς κάθε ἐποχῆς διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος ποὺ λαμβάνουμε διὰ τῶν ἁγίων μυστηρίων.

β) Δεύτερος καρπὸς ἡ ἐνότηता τῶν πιστῶν μεταξὺ τους καὶ μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα. Ὁ Κύριος θυσιάσθηκε ὅπως ἐξομολογήθηκε στὸν ἐπουράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα:

«Ἴνα πάντες ἐν ᾧσιν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ καὶ γὰρ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ᾧσιν» (Ἰωάννου ιζ´ 21).

Ἡ ἁμαρτία διέκοψε τὴν κοινωνία τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεὸ ἐφ' ὅσον, ὅπως διετράνωσε ὁ προφήτης Ἡσαΐας στοὺς Ἰουδαίους:

«Τὰ ἁμαρτήματα ὑμῶν διίστῶσιν ἀναμέσον ὑμῶν καὶ ἀναμέσον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν ἀπέ-



στρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀφ' ὑμῶν τοῦ μὴ ἐλεῆσαι»
(Ἑσαΐου νθ' 2).

Ἡ κοινωνία αὐτὴ ἀποκαταστάθηκε μὲ τὴν σταυρική
θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως θεολογεῖ ὁ
ἀπόστολος Παῦλος:

«Αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμ-
φότερα ἐν καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἔχ-
θραν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγ-
μασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίση ἐν ἑαυτῷ εἰς ἓνα
καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην, καὶ ἀποκαταλλάξῃ
τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἐνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ,
ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο
εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς, ὅτι δι' αὐτοῦ
ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφοτέροι ἐν ἐνὶ Πνεύματι
πρὸς τὸν πατέρα» (Πρὸς Ἐφεσίους β' 14-18).



Ἡ θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπαναλαμ-
βάνεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μέσα στὸν κόσμον καὶ στὴν
ἱστορία μὲ τὴν θεία λειτουργία. Μὲ τὴν θεία λειτουργία
μεταδίδονται στοὺς πιστοὺς οἱ καρποὶ τῆς σταυρικῆς θυ-
σίας. Οἱ πιστοὶ ἀγιάζονται διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ
γίνονται ἓνα Σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους κατὰ τὴν
παύλεια θεολογία «καὶ γὰρ ἐν ἐνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες
εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες,
εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ πάντες εἰς ἓν Πνεῦμα ἐπο-
τίσθημεν», «Ἐμεῖς δὲ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέ-
ρους» (Πρὸς Κορινθίους Α' ιβ' 13, 27).



Εὐρισκόμενοι ἐνώπιον τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἃς
ἀκούσουμε τὴν προτροπὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου:

«Καὶ περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ εἰς ὁσμὴν εὐωδίας» (Πρὸς Ἐφεσίους ε΄ 2).

Γ. Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Σταχυολογοῦμε ἀπὸ τὰ ἱερὰ κείμενα τὶς ἀναφορὰς τῶν θεοπνευστῶν συγγραφέων ποὺ φανερῶνουν τὸ νόημα τοῦ διὰ σταυρώσεως θανάτου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς σταυρώθηκε:

1) Γιὰ νὰ ἐπιστρέψει στὸν ὀλόφωτο πατρικὸ κόλπο τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὅπως ὁ Ἰδιος εἶπε στοὺς μαθητὲς Του:

«Ἠκούσατε ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν, ὑπάγω καὶ ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς· εἰ ἠγαπᾶτέ με, ἐχάρητε ἂν ὅτι εἶπον, πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα· ὅτι ὁ πατήρ μου μείζων μου ἐστὶ» (Ἰωάννου ιδ΄ 28).

2) Γιὰ νὰ στείλει τὸ ἅγιο Πνεῦμα στοὺς μαθητὲς Του καὶ σ' ὅλους τοὺς πιστοὺς, τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας:

«Ἄλλ' ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐὰν γὰρ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς» (Ἰωάννου ιστ΄ 7).

3) Γιὰ νὰ μᾶς καθαρίσει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ μᾶς ἐνώσει μεταξὺ μας καὶ ὅλους μας μετ' ὁ Θεὸ Πατέρα:



«Καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἑμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὧσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ. Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἐν ὧσιν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ὧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας» (Ἰωάννου ιζ' 19-21).

4) Γιὰ νὰ συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες μας καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀποκατάστασί μας κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο:

«Ὃς παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν» (Πρὸς Ρωμαίους δ' 25).

5) Γιὰ νὰ ἀποκαλυφθεῖ ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς, ὅπως ἔγραψε ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Ὁ δὲ Θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἦν ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωποίησε τῷ Χριστῷ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι· καὶ συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα ἐνδείξῃται ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν χρηστότητι ἐφ' ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Πρὸς Ἐφεσίους β' 4-7).

6) Γιὰ νὰ ζήσουμε σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν κορυφαῖο τῶν Ἀποστόλων Πέτρο:

«Χριστοῦ οὖν παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὀπλίσασθε, ὅτι ὁ παθὼν ἐν σαρκὶ πέπανται ἁμαρτίας, εἰς τὸ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιώσαι χρόνον» (Α' Πέτρου δ' 1-2).



**«Τὸν Σταυρὸν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα
καὶ τὴν ἀγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν».**

